

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobkyně: H. T.H.**, zastoupena PHAN Kien Cuongaem, obecným zmocněncem, s adresou pro doručování Koněvova 45/104, Praha 3, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Nad štolou 3, Praha 7, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí Policie ČR, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9.11.2009, č.j. CPR-8289/ČJ-2009-9CPR-C231,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Policie ČR, Služba cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“) zamítla jako opožděné odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie ze dne 6.5.2009, č.j.: CPPH-025739/CI-2009-60, jímž bylo žalobkyni podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve spojení s ust. § 46 odst. 1 tohoto zákona zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 46 odst. 1 tohoto zákona, podle kterých policie zruší povolení k dlouhodobému pobytu, jestliže cizinec přestane splňovat některou podmínku pro udělení víza. Dále konstatoval, že žalobkyni byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem výkoný manažer – účast v právnické osobě do 22.5.2010. Dne 21.11.2008 bylo správnímu

orgánu I. stupně doručeno oznámení ubytovatele P. D. o fiktivním bydlišti cizinců, mezi nimi i žalobkyně, na adrese P. 9, L.a žádost o zrušení evidence jejich ubytování na uvedené adrese. Správní orgán I. stupně zahájil s žalobkyní řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu. Oznámení o zahájení správního řízení se vrátilo správnímu orgánu I. stupně z uvedené adresy nepřevzaté z důvodu, že adresát je neznámý. Z tohoto důvodu byl žalobkyni ustanoven opatrovník, kterému bylo zasláno oznámení o zahájení řízení s možností vyjádřit se před vydáním rozhodnutí. Z tohoto zjištění vyplynulo, že žalobkyně přestala splňovat podmínku zajištěného ubytování pro udělení víza k pobytu na území České republiky a dle ust. § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Dle doručanky, založené ve správním spisu, bylo toto rozhodnutí doručeno opatrovníku žalobkyně Evropské kontaktní skupině v České republice dne 11.5.2009.

Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně k poštovní přepravě dne 27.5.2009 blanketní odvolání, které bylo příslušnému orgánu Policie ČR doručeno dne 28.5.2009. Dne 11.6.2009 žalobkyně své odvolání odůvodnila. Důvody nezákonnosti a nesprávnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně spatřovala v nedostatečném zjištění skutkového stavu a dále, v tom, že správní orgán I. stupně nevyrozuměl žalobkyni o skončení dokazování. Žalobkyně nesouhlasila s tvrzením P. D. o jejím fiktivním bydlišti na adrese P. 9, L.. Uvedla, že ubytování pro ni vyřizoval její zástupce s tím, že po příjezdu do ČR bude na zmíněné adrese bydlet. Po příjezdu do ČR, jí bylo sděleno zástupcem, že se na tuto adresu nemůže nastěhovat, a že musí najít novou adresu, což ihned učinila a našla bydlení na adrese v P.4, N. L..

Žalobkyně nesouhlasila s tím, že přestala splňovat podmínku zajištěného ubytování dle § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně bydlí na adrese P. 3, K. Skutečnost, že žalobkyně nenahlásila změnu ubytování, nemůže být důvodem pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, taktéž tuto skutečnost nelze považovat za nesplnění některé z podmínek pro udělení víza na území, konkrétně podmínky zajištěného ubytování. K nenahlášení změny ubytování došlo nedopatřením. Žalobkyně od příjezdu podniká, je řádně ubytována a plní tak účel pobytu, který ji byl povolen, čímž splnila podmínky pro udělení víza.

Dle žalobkyně je napadené rozhodnutí v rozporu s ust. § 37 zákonem o pobytu cizinců na území. Toto ustanovení dává správnímu orgánu dostatek prostoru, aby vzal v potaz všechny relevantní skutečnosti, a to nikoliv jen skutečnosti týkající se cizince samotného, nýbrž i dopad pro jiné osoby. V daném případě správní orgán měl posoudit délku pobytu, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenskou a kulturní integraci a intenzitu vazeb na zemi původu. Z výše uvedeného je dle žalobkyně naprosto zřejmé, že rozhodnutí správního orgánu nepřiměřeně zasáhlo do soukromého života žalobkyně a je v rozporu s jejím zájmem, kdy lidské hledisko naprosto převyšuje.

Závěrem žalobkyně žádala, aby žalovaný při rozhodování přihlédl ke shora uvedeným skutečnostem, zejména k dopadům do jejího soukromého života.

O podaném odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 11.5.2009 bylo žalobkyni prostřednictvím ustanoveného opatrovníka doručeno rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Lhůta pro podání odvolání uplynula dne 26.5.2009. Rozhodnutí tedy nabylo právní moci dne 27.5.2009. Dne 27.5.2009 podala cizinka prostřednictvím zplnomocněného zástupce Mgr. Umara Switata (plná moc ze dne 27.5.2009) odvolání proti rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu. Vzhledem k této skutečnosti bylo odvolání posouzeno jako opožděné. Dále žalovaný poukázal na ust. § 92

odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a konstatoval, že z uvedeného ustanovení vyplývá, že odvolací orgán opožděné odvolání vždy zamítne a nezabývá se obsahem podaného odvolání. Následně pak zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že opožděné odvolání ze dne 27.5.2009 dle žalovaného neobsahovalo skutečnosti odůvodňující jeho posouzení jako podnět k přezkumnému řízení, k obnově řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, rozhodl žalovaný tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

V podané žalobě žalobkyně předně uvedla, že se nemůže ztotožnit se závěry napadeného rozhodnutí, neboť toto pokládá za odporující zákonu včetně mezinárodních smluv. Konkrétně dovozovala porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť napadeným rozhodnutím žalovaný zcela nepřiměřeně zasáhl do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně přitom žije již delší dobu v ČR, má zde podnikatelské aktivity a přátele. Žalobkyně již nemá ve Vietnamu nikoho ani rodinou, ztratila veškeré vazby do domovského státu. Žalobkyně má v ČR sociální zázemí, kde poctivě rozvíjela podnikatelské činnosti a plně se integrovala do společnosti.

Konkrétně namítala, že žalovaný měl pečlivě zkoumat soukromý život žalobkyně, aby tak mohl pečlivě posoudit, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, což se v daném případě nestalo. Tvrdila, že žalovaný měl její odvolání posoudit jako podnět k přezkumnému řízení, neboť se správní orgán I. stupně a poté žalovaný nezabývali otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

Rovněž namítala, že žalovaný při svém rozhodování nepostupoval v souladu s principem přiměřenosti, který je jedním z esenciálních znaků právního státu, neboť žalovaný vůbec neposuzoval výše naznačenou relaci mezi zájmem na ochranu před protiprávním jednáním žalobkyně a zájmem na ochranu rodinného a soukromého života, což je však zcela nezbytné pro posouzení toho, zda rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR nebude zasaženo do rodinného a soukromého života žalobkyně. K tomu odkázala na rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn.: III. ÚS 153/97 a sp.zn.: Pl. ÚS 25/97, podle kterých princip přiměřenosti předpokládá, že opatření, omezující základní lidská práva a svobody nesmějí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních. K nenahlášení změny ubytování došlo nedopatřením. Na druhé straně byla žalobkyně přesvědčena, že intenzita veřejného zájmu na tom, aby opustila Českou republiku, zdaleka nedosahuje intenzity veřejného zájmu na ochraně rodinného a soukromého života.

Z uvedených důvodů žalobkyně žádala, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl. K námitkám žalobkyně uvedl, že dne 17.3.2009 vydal správní orgán I. stupně oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, jehož podkladem bylo sdělení od P. D., vlastníka nemovitosti na adrese Labětínská 566, Praha 9 - Vinoř, o neexistujícím bydlišti cizinců a zneužití jeho podpisu. P.D. uvedl, že nikdo z cizinců hlášených na výše uvedené adrese nikdy nebyl, nebydlel a ani nezaplatil žádnou finanční částku za bydlení. Tímto si jako majitel bytu výslovně nepřaje, aby se kdokoliv z cizinců přihlašoval na výše uvedenou adresu

a z této adresy byli co nejdříve vyškrtnuti všichni cizinci z důvodu neoprávněného nahlášení pobytu na uvedené adrese. Podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Jednou z podmínek pro udělení víza je zajištění ubytování po dobu pobytu na území. Žalobkyně tuto podmínku přestala splňovat. A zároveň uvedla nepravdivé údaje s úmyslem ovlivnit rozhodnutí správního orgánu. Ve smyslu ust. § 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen uvádět v řízení pravdivě a úplně všechny požadované údaje v rozsahu stanoveném tímto zákonem.

K námitkám dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně žalovaný sdělil, že žalobkyně na území České republiky nemá hlášené žádné rodinné příslušníky a do žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 7.4.2008 uvedla, že její otec, matka a sourozenec žijí ve Vietnamu. Konstatoval, že postup správního orgánu je determinován zákonem o pobytu cizinců a je povinností cizinců podmínky pro povolení pobytu na území České republiky stanovených v tomto zákoně dodržovat. Správní orgán v řízení dále postupuje, jak stanoví § 2 odst. 1 správního řádu v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Do této skupiny patří i zákony ústavní, tedy především Ústava České republiky a normy, které mají charakter ústavních zákonů, tzv. Listina základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku. Ústavní zákony mají pro aplikační praxi význam ten, že právní předpisy nižší právní síly - zákony, je třeba vykládat a aplikovat vždy v kontextu s ústavními zákony. Správní orgány, stejně jako jiné státní orgány jsou povinny respektovat příslušné články Listiny základních práv a svobod, Všeobecné deklarace lidských práv a Evropské úmluvy o lidských právech, neboť tyto mají přednost před zákony samotnými. Zájem společnosti převažuje nad zájmy jednotlivce. Porušením právních předpisů je dostatečné ohrožení zájmů společnosti, a to především zájmu veřejného, neboť není ve veřejném zájmu, aby na tomto území pobývali cizinci, kteří se dopouští porušování platných právních norem státu. Žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo je dáno pouze občanům České republiky. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, na svém území.

Z nařízeného ústního jednání se účastníci řízení omluvili, soud proto vyhlásil rozsudek v jejich nepřítomnosti postupem podle § 49 odst. 11 s.ř.s..

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 83 odst. 1, věty první správního řádu odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.

Podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného

řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

O podané žalobě soud uvažil takto:

K námitkám uplatněným žalobkyní v podané žalobě soud předně poukazuje na skutečnost, že se žalobkyně podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo její odvolání proti rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuto jako opožděné. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí ze dne 27.11.2008, č.j.: 2 As 53/2007, blíže viz www.nssoud.cz) rozhodnutí, jímž správní orgán zamítl odvolání jako opožděné, soud přezkoumá pouze z hlediska, zda bylo toto odvolání důvodně zamítnuto jako opožděné či nikoliv, tedy zda odvolatel byl či nebyl zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z výše uvedeného vyplývá, že rámeček soudního přezkumu rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání pro opožděnost, tvoří pouze skutečnost, zda bylo odvolání podáno včas, či nikoliv.

V projednávaném případě bylo rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu doručeno žalobkyni prostřednictvím opatrovníka dne 11.5.2009. Převzetí zásilky stvrdil opatrovník razítkem a podpisem pracovnice podatelny Hany Víznerové. Ve smyslu ust. § 83 odst. 1 správního řádu lhůta k podání odvolání činí 15 dnů. Z výše uvedeného vyplývá, že lhůta k podání odvolání žalobkyní počala běžet dne 12.5.2009. Poslední den patnáctidenní lhůty k podání odvolání pak připadl na úterý 26.5.2009. Žalobkyně předala blanketní odvolání k poštovní přepravě dne 27.5.2009, tj. po uplynutí lhůty k podání odvolání. Tato zjištění správních orgánů jsou z hlediska výše vymezené otázky přezkumu dostatečná pro závěr o opožděnosti podaného odvolání a žalovaný nepochybil, jestliže odvolání žalobkyně podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu zamítl jako opožděné.

Součástí rozhodnutí o zamítnutí odvolání se v souladu se zákonem stala i úvaha žalovaného o možnosti přezkumu již pravomocného rozhodnutí. Skutečnost, že tato úvaha nevedla k přezkumnému řízení nemůže být důvodem pro zrušení rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobkyně, v dané věci ze dvou důvodů. Předně žalovaný neměl ze správního spisu a ani ostatně z doplnění odvolání žalobkyně – z jeho odůvodnění dostatečný podklad pro důvodné pochybnosti o tom, že rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu je v souladu s právními předpisy (§ 94 správního řádu). Je tomu tak proto, že žalobkyně v doplnění odvolání uváděla rozporné skutečnosti o svém pobytu na adrese N.L., P. 4 (kde se měla zdržovat od 1.6.2008 až do 22.5.2012 a kde se bude zdržovat i nadále) a dále na adrese K., P. 3 (kde se měla zdržovat „ v té době“ a kde se zdržuje do dnešního dne – tj. 9.6.2009). Pro účely přezkumu tedy tato tvrzení nezakládala natolik relevantní podklad, aby bylo možno dospět k závěru, že správní orgán 1. stupně rozhodoval v rozporu se zákonem, navíc žalobkyně neinformovala orgány Policie ČR o těchto jiných adresách. Dalším, a to procesním důvodem k odmítnutí námítky žalobkyně, že s jejím odvoláním mělo být naloženo jako s podnětem k přezkumnému řízení, je, že úvaha žalovaného o vedení přezkumného řízení nepodléhá přezkumu soudem. Nepodléhá-li úvaha správního orgánu o možném přezkumu rozhodnutí ve správním řízení přezkumu před soudem (dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není na využití prostředku dozorčího práva podle § 94 správního řádu právní nárok), pak pro zákonnost napadeného rozhodnutí postačuje toliko, že v rozhodnutí je obsažena úvaha žalovaného o nedůvodnosti využití prostředek dozorčího práva a že , jak bylo výše uvedeno, tato úvaha má oporu v podkladech správního řízení.

Z hlediska relevantní otázky včasnosti či opožděnosti odvolání nemůže být důvodná ani námitka žalobkyně o zásahu do nerušeného výkonu jejího práva na soukromý a rodinný život v rozporu s mezinárodními smlouvami a Listinou základních práv a svobod. Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně jako opožděné, aniž by byl povinen zkoumat důvodnost věcného obsahu odvolání a sám šetřit soukromé a rodinné poměry žalobkyně. Proto ani na soudu není, aby šetření těchto poměrů na správních orgánech požadoval. Ostatně žalobkyně v podané žádosti o povolení k pobytu ani v opožděném odvolání žádné své závažné osobní poměry a rodinné vazby na území ČR neuváděla. V žádosti o povolení k pobytu uvedla, že nemá manžela ani děti, její rodiče a sourozenec žijí ve Vietnamu. Žalovaný tak nepochybil, jestliže se nezabýval případnými dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Z uvedeného důvodu soud nepovažuje námitku žalobkyně za oprávněnou.

Z důvodu rozvedených shora neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. dubna 2013

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.